

Sygn. akt II K 380/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: sekr. sądowy Justyna Galbierczyk

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 01 lipca 2019 roku sprawy

K. G.

s. S. i I. z domu R.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

W dniu 15.04.2018r o godzinie 00:20 w miejscowości P., na ulicy (...), pow. (...), woj. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki B. numer rejestracyjny (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 00:50 do stężenia 0,62 mg/l, o godzinie 00:57 do stężenia 0,55 mg/l, o godzinie 01:05 do stężenia 0,62 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym pomimo tego, że był wcześniej skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P.z dnia 19.03.2001r sygn.akt. (...) za kierowanie pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości.

tj. o czyn z art. 178a§ 4 kk

orzeka

1. oskarżonego **K. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym dożywotnio,
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,
4. na podstawie art. 43 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami mechanicznymi właściwemu organowi,
5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. A. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu,
6. zwalnia oskarżonego od kosztów procesu, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Po północy, w dniu 15 kwietnia 2018 r. funkcjonariusze KMP w P. zatrzymali do kontroli drogowej kierującego samochodem osobowym marki B. nr rej. (...) po drodze publicznej K. G.. Oskarżony został poddany badaniu trzeźwości uzyskując o godz. 00:50 wynik 0,62 mg/l, o godz. 00:57 – 0,55 mg/l i o godz. 01:05 – 0,62 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Wyników tych oskarżony nie kwestionował i nie żądał przeprowadzenia badań krwi.

Dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego k. 2-2v,

notatka urzędowa k. 1-1v

Oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, ale wykazuje inne zakłócenia czynności psychicznych pod postacią patologicznego hazardu, zaburzeń osobowości i zaburzeń adaptacyjnych – w okresie remisji. W czasie popełnienia zarzuconego mu czynu miał ograniczoną w nieznacznym stopniu zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem jedynie z powodu stanu upojenia alkoholowego, którego skutki mógł przewidzieć. Jego poczytalność w czasie prowadzonego postępowania nie budziła wątpliwości.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 73

W przeszłości K. G. był wielokrotnie karany, w tym wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w P. z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie o sygn. akt (...) za czyn z art. 178a § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, świadczenie pieniężne oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Wyrok ten uprawomocnił się 05 kwietnia 2001 r., jednak postanowieniem Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 lutego 2002 r. kara pozbawienia wolności została zarządzona do wykonania. Wyrok (...) został następnie pochłonięty wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 października 2013 r. w sprawie (...)

Dowód: dane o karalności k. 6-9, odpis wyroku k.38-38v, postanowienie k. 39-39v,

Informacja SR k. 37

K. G. ma 37 lat, dysponuje wykształceniem średnim ogólnym, nie ma zawodu, jest żonaty, ma 2 dzieci w wieku 9 i 12 lat. Oskarżony legitymuje się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności i nigdzie nie pracuje, a utrzymuje się z zasiłku stałego w kwocie ok. 400 zł.

Dowód: oświadczenie oskarżonego k. 57-57v, orzeczenie o niepełnosprawności k. 54-

54v, decyzja MOPR k. 55

Oskarżony K. G. przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i krytycznie odniósł się do swojego zachowania. Twierdził, że krótko przed zdarzeniem przeszedł załamanie nerwowe i nadużywał alkoholu wskutek czego popełnił błąd, którego niezmiernie żałuje. Wnosił o łagodny wymiar kary eksponując trudną sytuację życiową, a także wyraził wątpliwość co do poprawności kwalifikacji prawnej czynu sugerując, że poprzednie skazanie powinno ulec zatarciu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. G. k. 13-14 i k. 92v-93

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uprawniał do stwierdzenia, że ani sprawstwo oskarżonego, ani jego wina nie budzą najmniejszych wątpliwości. Ustalenia w tym zakresie zostały oparte przede wszystkim na jednoznacznych wynikach badań trzeźwości udokumentowanych odpowiednim protokołem i wydrukami z urządzenia kontrolno-pomiarowego, których oskarżony w żadnym zakresie nie kwestionował. Jego sprawstwo wynikało również z przekonujących zeznań świadka A. D. i treści notatki policyjnej, których wiarygodność nie budziła zastrzeżeń.

W pełni wiarygodne pozostają zapisy karty karnej oraz odpis prawomocnego wyroku, jaki w przeszłości zapadł przeciwko oskarżonemu w sprawie o sygn. akt (...). W świetle jego treści, jak również wobec objęcia go wyrokiem łącznym z 2013 r. i zasady jednoczesności zatarcia skazań, konsekwentnie utrzymywanej mimo zmian stanu prawnego, nie może być wątpliwości, że zarzuconego występkę oskarżony dopuścił się jako osoba uprzednio prawomocnie skazana za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

W pełnej korelacji z w/w dowodami pozostaje zatem stanowisko oskarżonego, który przyznał się do przedstawionego mu zarzutu i w toku wyjaśnień nie kwestionował żadnego z aspektów kontroli drogowej, jakiej został poddany w dniu 15 kwietnia 2018 r. Stanowisko oskarżonego oceniono zatem także jako wiarygodne.

Przepis art. 178a § 4 kk stanowi, iż karze podlega ten, kto będąc wcześniej prawomocnie skazanym m.in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości ponownie dopuszcza się analogicznego czynu, albo dopuszcza się go w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. W realiach niniejszej sprawy hipoteza powyższa została wyczerpana bowiem oskarżony będąc prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 19 marca 2001 r. ponownie popełnił analogiczny czyn.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmując, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w kontekście cytowanego przepisu jednoznacznie wskazują, iż oskarżony prowadził samochód mając w organizmie stężenie alkoholu przekraczające, i to znacząco, próg wartości wskazany w powołanym przepisie.

Przestępstwo stypizowane w art. 178a § 4 kk, jest przestępstwem umyślnym a przedmiotem jego ochrony jest bezpieczeństwo w komunikacji. Strona przedmiotowa czynu sankcjonowanego w art. 178a § 4 kk polega na tym, że sprawca, znajdując się w stanie nietrzeźwości, lub pod wpływem środka odurzającego, mimo to decyduje się na uczestnictwo w ruchu komunikacyjnym (lądowym, wodnym, powietrznym), choć w przeszłości za analogiczny czyn był już prawomocnie skazany. Tym samym w pełni świadomie, kolejny raz, narusza podstawową regułę prawa ruchu drogowego tj. zasadę trzeźwości.

Zważywszy, że w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności zdolne wyłączyć, bądź ograniczyć winę oskarżonego – należało stwierdzić, że dopuścił się on występkę bezprawnego, karygodnego i zawinionego. Wprawdzie K. G. wykazuje mankamenty psychiczne pod postacią patologicznego hazardu oraz zaburzeń osobowości i zaburzeń adaptacyjnych, ale w najmniejszym nawet stopniu nie rzutowały one na jego dolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w chwili czynu.

Ustalając rodzaj i wymiar kary oraz orzekając o środkach karnych Sąd baczyl, by były one adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, w tym zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego reguł uczestnictwa w ruchu drogowym.

K. G. kolejny raz złamał zasadę trzeźwości będącą podstawową regułą uczestnictwa w ruchu drogowym. Prowadząc samochód w stanie upojenia alkoholowego stworzył zagrożenie nie tylko dla siebie samego, ale i dla innych uczestników ruchu. Stopień społecznej szkodliwości czynu podwyższa fakt, że naruszenie zasady trzeźwości miało charakter umyślny, bowiem oskarżony świadomie wprowadził się w stan, którego skutki zna i rozumie każdy przeciętnie rozsądny człowiek. Szczególnego podkreślenia wymaga zagrożenie, jakie stworzył chwilowo tracąc panowanie nad pojazdem, co zresztą zostało zaobserwowane naocznie przez patrol policji i spowodowało kontrolę drogową.

Analiza powyższych elementów prowadziła do przekonania, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny, w konsekwencji czego wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Niezależnie od tego, że po stronie oskarżonego nie zachodzą żadne okoliczności uprawniające do potraktowania zdarzenia w kategoriach

„szczególnie uzasadnionego przypadku”, o którym stanowi art. 69 § 4 kk, to ewentualne rozważania na temat warunkowego zawieszenia wykonania kary są bezprzedmiotowe z uwagi na obecne brzmienie art. 69 § 1 kk, nie przewidującego takiego dobrodziejstwa dla sprawców już karanych na karę pozbawienia wolności.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiały brak zdolności do wyciągania wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych i uprzednia wielokrotna karalność za przestępstwa o dużej wadze. Okoliczności łagodzących, poza wyrażoną skruchą, nie sposób się dopatrzeć. Trudno jednak przeceniać zwerbalizowane poczucie żalu, skoro oskarżony mimo dojrzałego wieku, pobytu w zakładzie karnym i doskonale znanych sobie konsekwencji naruszenia zasady trzeźwości, zdobywa się na przemyślenia dopiero po przedstawieniu mu zarzutu w postępowaniu karnym.

W myśl art. 42 § 3 kk - w przypadku sprawcy czynu z art. 178a§ 4 kk środek karny zakazu kierowania pojazdami określonego rodzaju i to dożywotni, ma co do zasady charakter obligatoryjny i taki orzeczono. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności uprawniające do odstąpienia od tej zasady, a wynikające z przesłanek pozwalających uznać okoliczności czynu za wyjątkowe.

Zważywszy, że oskarżony dotąd korzysta z dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych i uczestniczy w ruchu drogowym w roli kierowcy, na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązano go do jego zwrotu.

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono świadczenie pieniężne w minimalnej ustawowej wysokości 10.000 zł, uznając, że kwota ta, nawet w wypadku tak uporczywego sprawcy, jakim jest oskarżony, stanowi bardzo znaczącą dolegliwość materialną.

Obrońcy z urzędu przyznano należne mu wynagrodzenie, zaś oskarżonego zwolniono od kosztów postępowania uznając, że wymaga tego jego obecna sytuacja zdrowotna i materialna, w tym zwłaszcza potwierdzone orzeczeniem o niepełnosprawności ograniczenia w pracy zarobkowej.